

Večerní ticho

23. dubna 2015

Nezávislý deník pro lepší společnost

mafie.podsveti.cz

Chladná, chladnější, nejchladnější

Chladná byla rána, když mafie ještě žila. Chladnoucí je tělo oběti, která se nedožila rána. Nejchladnější je pohled mafiána, který zůstal ve městě po ránu úplně sám. Všichni jeho compadrios, konkurenti a capo regimes jsou už pod drnem. Jo, několik jich tam dostal sám. Kdybychom s ním přinesli rozhovor, mnoho byste se nedozvěděli. Snad jen, že to bylo buď on... nebo někdo jiný. To je jeho cosa nostra.

Až proti němu půjdete po ulici nebo s ním pojedete tramvají nebo k němu přisednete v hospodě, nepoznáte, co je zač. Dokonale splývá s okolím. To je jeho umění, to mu umožnilo přežít. Jen jednoho detailu si každý v podsvětí všimne.

Když konečně odkládá svou brokovnici, má najednou její zkrácená hlaveň stejnou barvu jako oči toho mafiána. Bude ji potřebovat vyčistit a dobře proolejovat, protože za rok... Za rok bude leccos jinak, ale určité se bude zase hodit.

-Marcus-

SLOUPEK

Dva roky prázdnin, sto roků samoty, pět let Ticha. Mafie slaví deset let a desítka by byla i na tomto čísle stylových mafiánských novin pro vyšší společnost – kdybychom je číslovali. A jak to oslavit? Co třeba dozvědět se něco o tom, co si o nás myslí čtenáři?

Představte si kamelota postávajícího před Barčou, s elegantním a dobře nacvičeným gestem rozdává noviny a uctivě se ptá čtenářů: “Jaký je Váš názor na naše noviny? A je tu snad něco, co by se jim dalo vytknout?”

A odpovědi? Ale co to?

“Večerní ticho? Paráda. Jenom těch listů je zatraceně málo, chtělo by to přílohu. Cože? Né, nečtu. Ale ty masařky jsou dneska nějaký macatý?”

“Večerní ticho? Super, mám ho vždycky po ruce. Ale poslyšte, mělo by to být na jemnějším papíře. No copak se takováhle gramáž hodí na...?”

“Večerní ticho? Skvělý, děti si skládají vlašťovky. Ale ten formát... moc velký!”

“Večerní ticho? Výborný noviny, podložil jsem si jimi stůl v kuchyni,” vousatý muž v brýlích pokývá hlavou a odmlčí se.

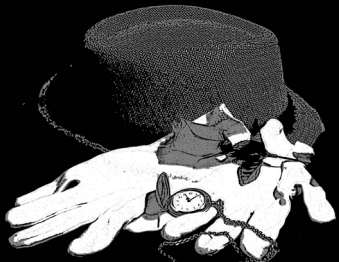
“A výtka?” čeká celý nervózní kamelot.

“Žádná. Padly tam úplně přesně.”

Uf.

A jestli správně soudíte, že všechny odpovědi i s vousatým mužem a nervózním kamelotem jsou vycucané z prstu, tak Vám radíme: oslavte to desáté číslo s námi jinak... třeba sklenkou na Afterparty. (A své pochvaly a výtky pošlete mailem.)

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

v tomto čísle Večerního ticha na Vás čeká vyprávění mafiánských duší: dozvíte se pikantní detaily z okamžiku smrti a také jak si Záhrobí užívalo společných radovánek. Na poslední straně najdete mimo jiné výsledky ankety z minulého čísla. (Přečíst si je můžete také na fóru.)

A teď už nezbyvá než Vám popřát příjemné počtení.

Za redakci Večerního ticha

100nožka

Vecerni.ticho@podsveti.cz

SMOLNÉ HISTORKY

Tři hodiny čekání a oběť nikde? Naplánoval jsi skvělý lov a oběť ti na oplátku zamávala rukavičkou? Celý den stojíš před špatnou budovou?

Nezoufej, nejsi sám. I mistr mafián se někdy utne a ne každému se vždy zadaří. Vybíráme některá vyprávění o letošních neúspěšných lovech.

Čekal jsem na svoji oběť před její kanceláří u skupinky studentů, abych nebyl moc nápadný. Uběhla asi hodina a oběť stále nepřicházela. Kouknul jsem na fórum a žádná změna hlášená nebyla.

Dodal jsem si tedy odvahy a řekl jsem si, že tam vejdu i při riziku, že mě pozná. V kanceláři ale nebyla a její kolegové mě odkázali do nějaké laboratoře v suterénu.

Měl jsem menší problémy onu laboratoř najít, protože budova je trochu nepřehledná. Když už jsem ji konečně našel, moc důvodů k radosti jsem neměl. Říkají o mě, že mám silnou imunitu, ale i tak jsem si netroufal vstoupit do zmíněné laboratoře. Na dveřích byla velkým písmem nalepená cedule BIOHAZARD a proti tomu jsem opravdu bojovat nechtěl.

Tak skončil můj první neúspěšný pokus o ulovení oběti.

-Során-

ZÁHROBÍ

Kdepak ležet!

Tento příběh začíná, jak jinak, mou smrtí. Nebudu vám vyprávět, jak jsem zemřel, protože o tom se můžete dočíst na fóru. Nebudu si ani stěžovat, že to bylo příliš brzy – s povoláním, jež jsem si vybral, se ani nic jiného nedalo čekat. Kdepak, toto je příběh o něčem jiném.

Takže, jak už jsem řekl, jsem zemřel. Následoval malý pohřeb a pak byste asi čekali, že ulehnu k věčnému spánku. Sotva však na mě hrobař nasypal poslední kousky hlíny, už na mě tlučá soused z vedlejší mohyly. Prý, jestli jdu večer na bowling. Když opadlo moje prvotní překvapení z toho, že na mě ten mrtvý pán mluví, zeptal jsem se, jaký bowling má na mysli.

„Přece ten záhrobní!“ odpověděl a když jsem stále nechápavě civěl, dodal: „Snad si nemyslíš, že všichni mrtví jen tak celé dny proleží? Kdepak. Konečně máme spousty volného času, tak proč je nevyužít?“

To dávalo smysl. Večer jsem se tedy sebral a vyrazil zjistit, jak to vlastně na takovém záhrobním bowlingu vypadá. Abych pravdu řekl, čekal jsem nějaké temné sklepení, kde by jednotliví hráči sráželi staré lahve vlastními kutálejícími se lebkami, tak, jak to vidáme v pohádkách. O to víc jsem byl překvapený, když jsem viděl obyčejnou hospodu vybavenou drahými s kuželkami. Všude panovala dobrá nálada a pivo i malinovka tekly proudem. Hráči neházeli své lebkky, ale obvyklé bowlingové koule. Skoro to vypadalo, jako bychom byli zpět mezi živými.

„Tak co, líbí?“ pozdravil mě můj soused a já nemohl, než přitakat.

Nedlouho po mém příchodu se však stala ještě jedna věc, která všechny přítomné pobavila. Na sraz se totiž vloudil živáček. Situace však byla rychle vyřešena a nový umrlec si s námi i se svou Smrtí dal partii bowlingu.

A tak zábava pokračovala. Konverzace mezi jednotlivými hody koulí se točila okolo ještě žijících mafiánů a dalších záhrobních akcí. Jediné, co nám trochu připomínalo naši smrt, byla neustále chcípající dráha č.2, která nakonec umřela docela.

A tak skončil můj první večer v roli zombie. Další akce na sebe však nenechaly dlouho čekat. Shrnu je v trochu rychlejším sledu.

Pár dní nato se konala jakási živým neznámá hra, spočívající ve skrývání se ve vozech pražského metra. Byla docela sranda, snažit se splynout s obyčejnými lidmi, ale my nemrtví jsme bohužel až příliš snadno rozeznatelní, takže uspělo jen pár skutečných profiků. Zato při druhém kole o pár týdnů později se všichni schovali tak dobře, že tam vlastně skoro nikdo nebyl.

Komu přišly bowlingové koule příliš velké, mohl si přijít zahrát kuličky. Opět se necvrnkalo očními bulvami do prázdných očních důlku, ale skutečnými kuličkami, které má kupodivu mno-

dobýt malý hruškový lak na rakve.

O víkendu si část mrtvých mafiánů přišla rozhybat své ztrouchnivělé kosti do tančírny. Hlas ze záhrobí nám neustále našeptával, že tancovat jde jen na modrou, ale to nás neodradilo a využili jsme plně všechny barvy spektra. Teda s výjimkou červené, na tu si troufli pouze skutečně odvážní tanečníci. Ostudu (ani žádnou končetinu) jsme si neutrhlí a tak se akce s velkým úspěchem opakovala.

Několikrát jsme se také vloudili na deskovečer pořádaný studenty UK. No co, studenti jsou taky věční zombíčci,

ho mrtvol u sebe v hrobě. Asi místo masážního lůžka. Akce se konala v několika opakováních a vítěz celé záhrobní kuličkové ligy dosud není znám.

A protože máme kulaté věci doopravdy rádi, strávili jsme pár večerů štoucháním tyčkou do kuliček na zeleném plátně, mácháním plácačkou u stolu se sítkou nebo fanatickým točením s malými panáčky ve snaze trefit míček do branky. A kdo měl na to koule, přišel i na druhý bowling, kde se mnohým podařilo si za svůj výkon vy-

takže jsme tam docela zapadli. Ovšem dát dohromady časovou osu toho, kdy bylo co objeveno, nebo říct z paměti y herců vystupujících v X-Menech, to už bylo nad naše síly.

A teď je tu afterparty, kde nám bude konečně dovoleno sníst mozky těch přeživších. A co bude dál? Pro začátek se plánuje pochod marodů přírodou či tanec pod jarní oblohou. Tím to však určitě neskončí, protože mrtvolky žijí dál...

-Věšák-

Tak tohle je ta úchylárna?

Stejně jako minulý rok, i tentokrát se redakce Večerního ticha obrátila s mini anketou na mafiány, kteří skončili v záhrobí. Jak vzpomínají na svou smrt?

Při jaké činnosti jsi zemřel/a?

Radio: Zrovna jsem vybíral karty Openkrad od cca 32 lidí ve vlaku, bych uspokojil potřebu mladého průvodčího.

Soran: Při návštěvě městské knihovny, kde jsem si půjčoval četbu, která mi měla pomoci při lovení mé oběti.

Avenita: Byla jsem nemilosrdně zavražděna, když jsem si kupovala občerstvení v nákupním centru. Nebyla jsem moc ostražitá, protože jsem nepředpokládala, že by se někdo odhodlal lovit oběť v obchodáku. Ale bohužel mi vrah poklepal na rameno, zrovna když jsem platila. Navíc jsem ten den plánovala také jet na lov, ale takhle mě aspoň můj vrah ušetřil cesty na druhý konec Prahy.

Čanku: Při vbíhání do silnice před brzdícím autem.

PJ: Zrovna jsem seděl v NTK a integroval rychlostní profil v mezikruhovém potrubí, abych zjistil průměrnou rychlost, tudíž byla moje ostražitost nulová.

J.K.: Při zavírání dveří při vstupu do psychologické poradny - svého vraha bych čekala kdekoliv, ale že se dostane přes polofunkční zvonek a nevrlou vrátnou, to mě opravdu nenapadlo.

Michal1279: Při poslední přítavce během čekání před učebnou cizích jazyků.

Lady Fae: Spěchala jsem na trénink. (Před ním se stala neočekávaná příhoda, která mne značně zpozdila.) Utíkala jsem už od tramvaje, ale posledních pár kroků už jsem jen sbírala dech. Bohužel, tato cílová rovinka mi byla osudná. Postavu vraha jsem zaregistrovala sice včas, ale moje vyčerpanost odebrala kyslík mozku, jehož ostražitost tak značně poklesla. Pak už jsem jen slyšela, jak mě kdosi dobíhá a než jsem stačila udělat pár kroků stranou, což by mi možná stačilo na to rozběhnout

se opačným směrem a získat tak čas na obranu (ale možná taky ne, to už se nikdy nedozvím), bylo po mně.

Anonym: Při pití piva.

Morgille: Právě jsem vyšel ze školy, kráčel na oběd, bylo docela hezky. Potkal jsem kamaráda, jako vždy si ze mě dělal srandu, že mě někdo zabije. Nevšiml jsem si ho a pokračoval dál. V tom za sebou slyším hlas spolužáka: „Cyrile!“. Dobíhá mě. Říkám si, ježišmarjá, co tenhle ode mne chce? V tu chvíli mi dopadne bílá rukavička na rameno. Tak už je to tady. Ten hlas asi nebyl spolužáka...

Barrrborka: Při posilování - tuším, že břišních svalů - na HAMU pod vedením paní Hubáčové.

Minnie: Zemřela jsem při podání - byla jsem na tréninku beach volejballu a zrovna jsme trénovali podání.

Milín: Při počítání logaritmických rovnic.

Anonymní a již notně nahnilý zbytek mafiána: Zemřel jsem ve dveřích do přednáškové místnosti, jednou nohou vevnitř, druhou ještě na chodbě, jejíž nebezpečnost jsem trestuhodně podcenil.

La Gatta: Při příchodu do školy. Čekal za druhými dveřmi úplně za rohem a vybafl na mě. Nebyl vidět a ani on mě neviděl, ale jeho informátorka mu prostě řekla do telefonu „ted“. Věděla jsem totiž, jak (vrah) vypadá. Už dva dny předtím jsem se mu úspěšně ubránila při příchodu do práce - díky informaci od milého chlapíka z ochranky. A on byl hrozně potěšený, že je tam užitečný, když mě ochránil před smrtí a může být mým osobním strážcem. :-)

Jaká byla Tvá poslední slova, která jsi pronesl/a, než jsi zemřel/a? Či jaké myšlenky Ti běžely hlavou?

Radio: Zrádci! Jidáši! No do háje! To je nespra!

Soran: Doslova: „A ještě támhlety dvě knížky si půjším.“ A následně jsem uviděl bílou ru-

kavičku na svém rameni.

Čanku: Sakra. To jsem ale příkladně vběhl pod auto.

PJ: Žádná, jen jsem ucítil lehký dotek na rameni. První slova PO smrti byla „vteřinku, jen tohle dopočítám...“.

J.K.: Před smrtí jsem nemyslela ani nemluvila, což je mimochodem krásně uvolňující. První myšlenky po smrti vypadaly asi takhle: „Proč na mě tak civí a stojí půl metru přede mnou? Kdo to k čertu je? Co když je to nějaká stará známá?“ Při pohledu na mé levé rameno už to bylo jasné. Má první slova po zjištění, že je po mě, by se musela cenzurovat...O:)

Michal1279: Poté co se mě nějaký „žák“ zeptal, zda se jmenuji Michal - v očekávání že mi nese zprávu od někoho z profesorů jsem mu kývnul. Následoval prudký úder bílou rukavičkou a hlasitá nadávka kopírující zdi školy.

Lady Fae: Tuším, že něco jako velmi zklamané „Neeee...!“ Hlavou mi proběhlo jednak to, že jsem zemřela vinou vlastní hlouposti a neostražitosti, druhak to, že nemusím řešit, jak se zítra ráno budu muset vymluvit ze školy, abych mohla jít lovit.

Barrrborka: Co tady ta holka...aha.

Minnie: NE, NE, NE, NEEEE.... Sakra, kde je tady východ?! Mám skočit rybičku? Mám prorazit síť?? Sakraaa, doháje, neeee.

Nejlepší pak byl trenér: Jo tohle je ta úchylárna, o které jsi mi říkala.

Milín: Červená košile, a co obličej, bože vždyť já ho znám, ale odkad? No jasně, sraz. Co ruce? Do háje, bílá rukavička. Uteču? Snad jo. Jen doufám, že profesorka nebude naštvaná. Kdokoliv by to pochopil, ale ona ne. Ale to je jedno, skočím dozadu do třídy a snad si stihnu nasadit rukavičku. Jau moje koleno, blbá taška...

Anonymní a již notně nahnilý zbytek mafiána: Poslední slova netuším. První slova po smrti naopak: „Ahoj, gratuluji, užij si cestu na Čerňák“, myslel jsem však na to, mám-li se večer připojit ke spolužákům na filoso-

fické šplechty do restauračního zařízení, netuše, že tou dobou již budu nebožtík.

La Gatta: Hm, co tahle slečna telefonující před fakultou? Nemůže to být informátorka? Ale ne, asi ne, vždyť tu stojí stejně jako několik dalších lidí..

Bohužel, byla to ona. Jak někdo trefně poznamenal: opravdu zabíjí to, že tě to napadne, ale nic neuděláš.

Poskytla Ti Tvá smrt nějaké po- učení pro příště?

Radio: Nikomu nevěř, neb i ti nejbližší prodají tě za třicet stříbrných.

Soran: Ano, příště už si nepůjčuju knihy raději dopředu a nenechám se překvapit během hraní :D.

Čanku: Ano. A doufám, že je v příštím ročníku zákeřně vyu- žiju.

J.K.: Rozhodně!! Dávat si pozor úplně, úplně všude. A nepsat na fórum příliš jednoznačné informace, ať se vrahoun taky trochu zapotí.

Michal1279: Budu muset být více podezíravý i vně MHD.

Lady Fae: Nepodceňovat. Nikdy a nikoho. A taky nepřeceňovat. Sebe a svou štěstěnu.

Barrrborka: Nevěřte vrátným. I když pošláš člověka dovnitř jen on (zmáčknutím zvonku) a má předtím vyžádat od člověka zápis do knihy s uvedením katedry a podpisu...

Minnie: Musím si příště hlídat líp čas. Jelikož jsem vraha odhalila, tak jsme si dali půlhodinky time-out, ale já hloupá jsem si pořádně nehlídala čas a rukavička, kterou jsem měla při tréninku za pasem, mi byla nenasazená k ničemu. Holt mafiánská karma mě nakonec dostihla - zasloužila jsem si to tím, že jsem první dva dny omylem psala do špatného fóra...

Milín: První lavice je dost smrtelné místo.

Anonymní a již notně nahnilý zbytek mafiána: Paranoie není nikdy dost.

APU: Nosit rukavičku né hluboko v tašce.

Anketa - výsledky a komentáře

V minulém čísle Večerního Ticha jste mohli nalézt anketu, pomocí které jsme se snažili zjistit, jaké mafiánské postupy jsou podle hráčů fér a jaké už ne.

Podívejte se, na jaké situace jsme se ptali a kolik hráčů odpovědělo ANO, tedy, já bych to udělal/a. Můžete se také pobavit vybranými komentáři, které hráči mohli psát z druhé strany anketních lístečků. Podrobnější výsledky ankety i s komentářem redakce najdete na mafiánském fóru.

A: Napsal bych na kartu mírně jiný čas, než v jaký mě opravdu vrah může najít. 27 %
„Udávám čas a +/- 30 min okolo příjdu.“

B: Přelepil bych si zvonek cizím jménem a to svoje nalepil do jiného vchodu. 36 %
„To pak není hra, ale svihárna.“

C: Stále bych si držel obrannou rukavičku v druhé ruce, připravenou. 27 %
„Vždy připraven! Je to naše zbraň, tak ji mějme pohotově.“

D: Změnu programu bych na fóru schválně napsal na poslední chvíli. 13 %
„Kdo má internet, píše hned. Kdo nemá, nejdřív jak může.“

E: Vylákal bych svoji oběť z domu pomocí sms s tím, že jsem někde jinde. 82 %
„Super!“

F: Počkal bych se zadáním mordu, aby další oběť z grafu nezjistila, že už po ní jdu. (Ve hře nás zůstalo už jen 12 a já sám mám 7 mordů.) 38%
„To se nestane :-)“

G: Vylákal bych svoji oběť ze třídy pomocí sms podepsané cizím jménem. 91 %
„Past jak má být.“

H: Požádal bych své známé, aby při setkání s vrahem říkali, že jsem nemocný. 70 %
„Pokud je dost šancí jinde, proč ne. Jinak je to PODRAZI!“

Podařilo se nám získat i vyjádření organizátorů hry, konkrétně Capo di Capi Re, Dona Andrease. V plném znění si je můžete přečíst na fóru, my vám přinášíme jeho hlavní myšlenky:

„...stanovovat autoritativně a přesně, jaké chování je v dané chvíli správné či přípustné, je věc, které se spíš snažíme vyhýbat. Každý rok připomínáme, že podstata hry tkví v tom, aby si ji užili všichni – jak oběti, tak lovci. Aby se lovalo. Se ctí, s noblesou a dobrým nápadem. A pochopitelně bezpečně.“

Základní rámec hry stanovují pravidla. FAQ mají pomoci řešit otázky, se kterými jsme se často setkávali v minulosti. Už pár let se je ale záměrně snažíme nerozšiřovat. Nikdy se totiž nedají pokrýt všechny možné situace. A ani to není záměr. Proto jsou pro nás důležitější principy zmíněné výše, případně na srazu apod. Jde o ducha hry více než o přesné instrukce.

Ačkoli je jasné, že někdy se člověk může cítit ukřivděný právě pro to, že někdo něco pochopí jinak než on. Pak je ale třeba brát věc s nadhledem a humorem. A nezapomínat, že Mafie není vždy spravedlivá. Měl by ale být zábavná a čestná. ...
Don Andreas“

S tím nelze než souhlasit. Za redakci Večerního ticha doufáme, že se vám Mafie líbila a že jste při ní třeba využili i některou z uvedených mafiánských praktik. To byl také jeden z cílů ankety. A když jste to třeba nestihli, protože jste byli pod drnem, zkuste to za rok.

-Dimitrii-

KOUTEK K ODPOČINKU

Chvilka poezie

Na loňském úvodním srazu se mnoho mafiánů odvážilo probudit v sobě svou básnickou duši a napsat pár pěkných veršů. Dopřejte si chvilku odpočinku a začtěte se do nich.

*Mafie, Mafie,
kdo to jen přežije,
není nad pocit
onen ten slastný,
když oběť nebohou
poslapit se pošťastní.*

*Někdo klepe na dveře,
hrdlo se mi hned sevře.
„Neotevřu, bojím se.“
„No to je pěkné, klaním se.“
Tu náhle na mě smrt šáhla,
co po mě tak prahla.*

*Jsem to ale pako,
já zapomněl si svoje sako.
Takhle nemůžu do klubu,
hned u vstupu rozbijou mi hubu.*

RADY & TIPY

Úspěšný mafián Viktor Čistič se s námi podělil o pár osobních postřehů z letošního ročníku. Třeba se příští rok budou hodit...

Nemít kamarády? Vadí!

Nedochvilnost zabíjí. Hned dvakrát.

Ministerstvo zdravotnictví říká pravdu: kouření zabíjí. Zvláště o přestávce koncertu.

Pokud oběť nepřichází, vyčkejte. U některých není půl hodiny žádná míra.

To, že jste nastoupili do vlaku, který jede daleko z Prahy, neznamená, že ještě ve stanici nemůžete umřít.

Pokud čekáte na blížící se oběť, platí Barneyho hláška - počkej si. Placák (chcete-li highfive) bílou rukavičkou přichází až potom.

Ranní ptáče dál doskáče.

S bílou rukavičkou na pravačce získáváte ocelový stisk.

Nespěchejte na autobus, který vám ujíždí. Zemřete unavení.

-Viktor Čistič-

komiks

